

Mozart i Salieri, rèquiem i tramuntana

THOMAS SPIEKER

Mozart i Salieri, rèquiem i tramuntana

Un altre titular podria ésser: Per celebrar els seus trenta anys, el Grup de Teatre de Roses deixa de fer teatre; o: La passió pel teatre porta el Grup de Teatre rosinc fins al Rèquiem de Mozart; o: La tramuntana genialitza l'enveja d'en Salieri; o d'altres... Però el cert és que el que vam poder veure aquest cap de setmana al teatre de Roses fou molt més que teatre. Tractant-se d'en Mozart i encara que la peça fou dramàtica, hom pot parlar d'un "Singspiel", un gènere a mig camí entre l'òpera "seriosa" i l'òpera "bufa", al qual les paraules aporten el sentit i la música l'ambient. En Mozart hi dedicà obres tan reconegudes com El Rapte en el SerrallLa Flauta Màgica.

L'any 2008, l'actor i director teatral Quim Lecina adaptà per primera vegada la "breu" tragèdia de Puixkin, el Mozart de les lletres russes, a la música del genial compositor de Salzburg i estrenà Mozart, Salieri i el Rèquiem Inacabat al teatre Romea del Cap i Casal. Ara però, l'Ignasi Tomàs, el Puixkin de l'escena catalana i el Mozart del teatre rosinc, ha adaptat aquella obra, tot concentrant la música al repicar de les campanes de la seva pròpia mort, que fou per a Mozart el Rèquiem que no va poder acabar, i el text a l'essència de les paraules necessàries per comprendre que la veritable tragèdia no rau en la mort de Mozart, sinó en la vida d'en Salieri.

El resultat és una obra de màxima intensitat dramàtica, curtíssima durada (poc més d'una hora) i altíssima satisfacció per als espectadors, ja que tothom coneix i gaudeix amb la música, interpretada per un cor de vuit veus excepcionals i només tres instruments, i pateix amb el conflicte d'un Salieri magistralment interpretat per un Joan Fibla que es fa totalment "seu" l'escenari (consti que ho diria encara que no fos cert -és amic meu!). Per altra banda, en Jordi Abadal és el Mozart perfecte, no li cal ni perruca! I la seva minsa envergadura física aporta la justa credibilitat al talent immensurable del personatge que interpreta.

En Puixkin sabia que Mozart havia mort enverinat. El que no sabia era que el verí provenia de les sals de mercuri que prenia per combatre la sífilis -i no de la porció que "el seu" Salieri vessa a la copa del seu contrincant idolatrat, que és el que li havien explicat. Amb el seu text ha convertit aquell rumor en la llegenda que ha alimentat fins i tot algunes pel·lícules de Hollywood. A Roses, però, els "altres" membres del Grup de Teatre vivien la luxúria mozartiana a càmera lenta, a la taula d'una tasca a l'esguard de la tramuntana i de la llum de l'escenari, preciosament decorat per en Joan Comella.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/03/06/mozart-salieri-requiem-tramuntana/550576.html?utm_source=rss